

Marienbad, Tirsdag, d. 12. Juni 1855.

Min kjære Ludvig!

Efter at have kjørt hele Dagen i Gaar ankom vi til det yndige Marienbad sildig i Aftes. Jeg var saa søvnig og træt at det ikke var mig muligt at skrive inden jeg lagde mig til Ro. Jeg sov ind med en god Bøn for Dig, og sov i det uendelige til op paa Formiddagen. Jeg er glad over at være kommen til Marienbad, og min første Tanke i Morges var

» Nu skal du see over alle Træer
Og komme vor Himmel mere nær. « 1)

Da vi i Mørkningen kjørte hertil i Aftes i det yndigste Veir, saae jeg for første Gang flyvende Set. Hans Orme. Du [s. 314](#) kan ikke forestille Dig hvor herlig det tog sig ud, at see de smaae blaa Lygter flyve mellem de mørke Graner. Jeg tænkte naturligviis strax paa den Aften, da jeg sidst saae disse smaae Lygtemænd i Selskab med Dig, og sukkede i mit stille Sind :

« O wärst Du da ! « 1)

Vi er taget ind hos de samme Folk som i Fjor, og Anna og alle toge imod os som gamle gode Venner. 2) Vore Værelser, hvor vi boede i Fjor, vare imidlertid optagne, og vi har maattet tage to andre, hvorved jeg ikke troer vi have tabt. Annas første Ord til mig var: Hvor er dog Deres Gemal ? han lovede jo i Fjor at han vilde komme med i Aar. Jeg svarede hende, at Du var et Skarn! Ak, det er alle Mænd, sagde hun. Det stakkels Barn har vel ogsaa alt gjort Erfaringer ! I Morgen begynder jeg at drikke og vandre mine bekjendte Veie og fordyber mig i disse uendelige Tanke-Variationer, hvor Du, min Ludvig, gaaer igjennem som Themaet der idelig vender tilbage. Jeg synes desværre, at dette Thema har mere Moll-Karakter end i Fjor, men vil haabe at det vil opløse sig i Dur.

I Løverdags saae jeg da Hamleth med den berømte Davidson. Ja — der er jo Ævner, unægtelig. Affektet er han egentlig ikke, men vel beregnet i sit Spil, men der er Varme og Liv, men der stikker en temmelig simpel Natur igjennem det hele. Hans Person er unobel, et ordinært Ansigt, temmelig jødisk og rædsomme Jødebeen. Hans Gang er i høi Grad styg. Hans Arm- og Haandbevægelser ere ret gode. Enkelte Scener var der Genialitet i, det kan ikke nægtes, men det hele glædede dog ikke ret Hjertet og Forstanden. Huset var propfuldt, til trods for den stærke Varme, men næsten ved ethvert Bifald, der lød for ham, fulgte Hyssen med. Han blev imidlertid tre Gange fremkaldt, og traadte da frem med en noget trodsig og stolt Mine. Opholde mig længere i Berlin for hans Skyld havde jeg dog ikke Lyst til. Vi reiste derfor [s. 315](#) Søndag Morgen fra Berlin. Samme Søndag var en Tycho Brahes Dag for mig. Ved Indpakningen faldt et stort Klædeskab i Hovedet paa mig og slog mig to Buler i Hovedet, og høiere op paa Dagen, da jeg vilde stige ind i en Vogn, stødte jeg mig mod Kanten, hvis Lavhed jeg ikke havde beregnet, og fik derved den tredie Bule i Hovedet. Du indseer altsaa, at jeg reiste med et temmelig daarligt Hovede, men jeg kan trøste Dig med, at Hjertet til Gjengjæld var heelt og ubeskadiget. Bulerne ere nu atter borte, saa Hoved og Hjerte staae atter i Harmoni med hinanden.

Nu længes jeg meget efter at høre fra Dig, jeg haaber næsten, at det vil skee i Morgen. I Morgen mellem 1 og 3 veed jeg, hvor min Tanke skal søge Dig, i det Hus, 1) hvorfra jeg i

Vinter har hentet saa mange Smerter, af forskjellig Art; gid det herefter maa bringe os Ro og Glæde. Og nu Farvel for denne Gang, min kjære Ludvig! tænk lidt venligt og godt paa Din melankolske Fugl, der i sin Flugt fra Dig først rigtig har Følelsen af at være i Buur. Hils Din Moder, min Moder, og alle Venner. Kan Du faae Tid, da besøg engang den gamle Collin og hils ham fra mig. Gid jeg nu maa faae et godt Brev fra Dig. Vor Herre holde sin Haand over Dig, og indgive Dig venlige og gode Tanker om Din

inderlig hengivne
Hanne.